

1

Într-o dimineată, când Artemis ieșise să plimbe câinii, văzu un copac într-un loc în care n-avea ce să caute un copac.

Copacul stătea stingher într-un colț ferit al pantei. Pentru ochiul neinițiat, pentru trecătorul întâmplător, probabil că arăta pur și simplu ca un copac obișnuit. Dar ochiul lui Artemis era departe de a fi fost neinițiat, doar alerga prin partea aceasta a parcului Hampstead Heath în fiecare zi. Acest copac era un nou-venit: nu fusese acolo ieri. Și, dintr-o privire, Artemis își dădu seama că era o specie cu totul nouă, un tip de eucalipt care, de asemenea, nu existase ieri. Era un copac care nu ar fi trebuit să existe.

Târând potăile după ea, Artemis își croi drum până la copac. Îi atinse scoarța și îi simți răsuflarea. Își lipi urechea de scoarța copacului și îi ascultă bătaia inimii. Apoi se uită în jur. Ce bine, era devreme, și nu era țipenie de om. Își spuse să nu se enerveze pe copac, că nu era vina copacului. Apoi vorbi.

— Bună, spuse.

Urmă o tăcere lungă.

— Bună, spuse din nou Artemis.

— Cu mine vorbești? spuse copacul.

Avea un vag accent australian.

– Da, spuse Artemis. Eu sunt Artemis. Copacul nu dădu vreun semn că ar fi recunoscut-o. Sunt zeița vânătorii și a castității, spuse Artemis.

Din nou tăcere. Apoi copacul zise:

– Eu sunt Kate. Lucrez la departamentul de fuziuni și achiziții la Goldman Sachs.

– Știi ce ți s-a întâmplat, Kate? întrebă Artemis.

Cea mai lungă tăcere dintre toate. Artemis tocmai se pregătea să repete întrebarea când copacul îi răspunse.

– Cred că m-am transformat în copac, spuse.

– Da, spuse Artemis. Așa e.

– Slavă Domnului, spuse copacul. Credeam că am înnebunit. Apoi copacul păru să se răzgândească. De fapt, spuse, cred că aş prefera să înnebunesc. Apoi, cu speranță în glas: Ești sigură că n-am înnebunit?

– Sunt sigură, spuse Artemis. Ești un copac. Un eucalipt. Subgenul *mallee*¹. Cu frunze pestrițe.

– A, spuse copacul.

– Îmi pare rău, spuse Artemis.

– Dar cu frunze pestrițe?

– Da, spuse Artemis. Verzi și galbene.

Copacul păru mulțumit.

– Ei, măcar pentru asta pot fi recunoscător, spuse el.

– Bravo ție, îl încurajă Artemis.

– Deci, spuse copacul ca să facă conversație. Ești zeița vânătorii și a castității, zici?

– Da, spuse Artemis. Și a lunii, și a multor alte lucruri. Artemis.

¹ Specie de eucalipt australian (n.tr.)

Își accentuă ușor numele. Tot îi mai cădea rău când muritorii nu îl recunoșteau.

– Nu știam că există o zeiță a vânătorii și a castității și a lunii, mărturisi copacul. Credeam că nu există decât un singur Dumnezeu. Al tuturor lucrurilor. Sau de fapt, ca să fiu sincer, credeam că nu există nici un fel de Dumnezeu. Fără supărare.

– Nu m-am supărat, spuse Artemis. Necredincioșii au fost mereu de preferat ereticilor.

– Trebuie totuși să îți spun că nu prea arăți a zeiță, adăugă copacul.

– Și cam cum arată o zeiță? întrebă Artemis, pe o voce tăioasă.

– Nu știu, spuse copacul, cam nesigur. N-ar trebui să porți o togă sau ceva de genul ăsta? Sau o cunună de lauri?

– Adică nu trening, spuse Artemis.

– Cam așa, recunosc copacul.

– Vremurile se schimbă, zise Artemis. Chiar acum nici tu nu arăți ca unul care lucrează în fuziuni și achiziții la Goldman Sachs.

Tonul vocii indica faptul că discuția despre haine s-a încheiat.

– Tot nu pot să mă obișnuiesc cu faptul că ești zeiță, spuse copacul după o pauză. Măi să fie! Ieri n-aș fi crezut. Astăzi... Copacul ridică din umeri aproape imperceptibil, foșnind din frunze. Apoi păru să cugete puțin. Atunci asta înseamnă, dacă ești zeiță, spuse, că mă poți transforma la loc în om?

Artemis se așteptase la întrebarea aceasta.

– Îmi pare rău, spuse, dar nu pot.

– De ce nu? o întrebă copacul.

Copacul părea atât de dezamăgit încât lui Artemis nu-i veni să răspundă, după cum își propusese: „Pentru că nu vreau“.

– Un zeu nu poate desface ce a făcut alt zeu, se pomeni zicând, spre marea ei mirare.

Nu-i plăcea deloc să recunoască vreo slăbiciune, mai ales în fața unui muritor.

– Vrei să spui că și tipul ăla era tot zeu? Cel care... a făcut asta. Păi, presupun că acum e evident. Eu una sperasem că ar putea fi hipnotizator.

– Nu, era zeu, spuse Artemis.

– Ăă, spuse copacul. N-ai putea face ceva cu setterul ăla roșcat? Chiar nu-mi place felul în care îmi dă târcoale și mă adulmecă.

Artemis îndepărtă idiotul de câine.

– Scuze, spuse. Așadar, ce s-a întâmplat mai exact?

– Tocmai mă plimbam ieri și m-a abordat un tip...

– Înalt? întrebă Artemis. Blond? Aproape imposibil de frumos?

– El e, spuse copacul.

– Ce-a spus? întrebă Artemis.

Scoarța de pe copac păru să se încrețească ușor, de parcă s-ar fi strâmbat.

– Eu, ăă...

– Ce-a spus? întrebă din nou Artemis, permițându-și un iz de poruncă în glas.

– A spus: „Bună. Vrei să mi-o sugi?”

„Să mi-o sugi.” De ce își făceau oamenii chestiile astea unii altora? Artemis simți un ușor val de greutate.

– Am spus nu, continuă copacul, iar apoi el a zis: „Ești sigură? pentru că pari să fii bună la asta și cred că ți-ar face cu adevărat plăcere”.

– Îmi cer iertare, spuse Artemis, pentru fratele meu. Dacă ar fi după mine, nu i-aș îngădui să iasă din casă nesupravegheat.

– E fratele tău?

– Geamăn. E... o nenorocire.

– Ei, oricum, am mers mai departe, iar el m-a urmat și eu m-am cam speriat un pic și am luat-o la fugă și apoi m-am pomenit... aici.

Artemis scutură din cap.

– Nu e prima dată când s-a întâmplat ceva de genul ăsta, spuse ea. Te asigur că îl voi trage la răspundere.

– Și o să mă transforme la loc?

– Absolut, minți Artemis.

– Atunci nu e nevoie să îmi anunț familia în legătură cu ce s-a întâmplat, spuse copacul. Ce bine! Poate totuși ar trebui să îmi iau concediu medical, însă. Nu prea pot să apar așa la birou. Aveam mobilul la mine; ar trebui să fie pe aici, pe undeva. Ai putea să formezi numărul șefului meu și să îmi ții telefonul la scoarță?

– Muritorii nu te vor putea înțelege, din păcate, spuse Artemis. Doar zeii. Și restul vegetației. Dar nu m-aș obosi să vorbesc cu iarba în locul tău. E cam săracă cu duhul.

– A, spuse copacul. OK. Artemis îi lăsă vreme copacului să proceseze informația. De ce nu mă afectează mai tare? întrebă el în cele din urmă. Dacă mi-ai fi spus ieri că urmează să fiu transformată în copac, sunt sigură că aș fi fost foarte, foarte supărată.

– Acum ești copac, nu mai ești muritoare, îl lămurii Artemis. Nu prea mai ai sentimente. Cred că vei fi mult mai fericit astfel. Și vei trăi mai mult, dacă nu bate prea tare vântul.

– Numai că fratele tău o să mă transforme la loc.

– Firește, spuse Artemis. Păi, bine atunci, ar trebui să o întind. Trebuie să duc câinii ăștia înapoi la... prietenii mei.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse copacul.

– Asemenea, spuse Artemis. Pa. Ne vedem în curând. Poate.

Expresia amabilă de pe chip i se spulberă încă dinainte să se întoarcă cu spatele. Căinii îi zăriră căutătura și schelălăiră la unison. Dar ei nu aveau de ce să se teamă de Artemis. Era timpul să se ducă acasă și să dea de Apolo.

2

„A fost o vreme, își zise Apolo, împingând ritmic, când o regulare nepermisă pe furiș în baie cu Afrodita ar fi fost excitantă.“ O eercetă așa cum stătea sprijinită de peretele care se cojea, cu un picioruș gingaș pe bazinul pătat al WC-ului, oja de pe unghiile de la picioare fiind singura vopsea aplicată la perfecție din toată încăperea. Era desăvârșită. Nu putea nega asta. Pur și simplu cea mai frumoasă femeie (să zicem) care a trăit (să zicem) vreodată, deși Elena cea cu chipul care a-mpânzit apele întinse cu mii și mii de pânze de corăbii¹ i-a făcut concurență serioasă. Ochi (împins), păr (împins), gură (împins), piele (împins), sâni (împins), picioare (împins) – nu putea găsi nici un centimetru nepotrivit. Deși nu prea era o realizare din partea ei. La urma urmei, era zeița frumuseții. Dar totuși, își zise Apolo, așa sublimă cum era, chiar trebuia să pară atât de... păi... sictirită? E adevărat, Apolo se săturase atât de mult de Afrodita, că aproape că îi venea să urle. Mândria lui însă pretindea ca ea să nu se simtă la fel.

– Bun, mă întorc, anunță Afrodita.

– OK, spuse Apolo.

¹ Christopher Marlowe, *Tragica istorie a doctorului Faust* (n.tr.)

Măcar nu mai trebuia să se uite la chipul acela pasiv și indiferent.

Afrodita se dezlipi de el și se întoarse cu fața la perete. Își arcui spatule, își îndreptă sferile ivorii fără cusur ale feselor sale către nepotul ei și se rezemă de perete cu mâinile sale zvelte și elegante. Apolo și-o vâri la loc și continuă să împingă. Coborându-și ochii asupra cefei ei, cu părul negru și lucios curgându-i cârlionțat pe curbura de alabastru a umerilor, aproape că își imagina că i-o pune lui Catherine Zeta Jones. Se întreabă dacă ar putea să o convingă pe Afrodita să îi vorbească în galeză. Așa, să fie ceva nou. Ar da orice pentru ceva nou.

Apolo voia să se care. Să se care din Afrodita, din baie, din casă și din viața asta. I se acrise de Londra. Familia se mutase acolo în 1665, când ciurma doborâse la pământ prețurile de pe piața imobiliară și tocmai înainte ca distrugerea provocată de Marele Incendiu să le lanseze din nou într-o creștere amețitoare. Fusese o schemă de inginerie financiară deosebit de șmecheră pusă la cale de soră-sa Atena, zeița înțelepciunii. La vremea respectivă însă, el prevăzuse că nu vor reuși de fapt niciodată să mai vândă casa pe care o cumpăraseră cu atâta viclenie, și încercase să avertizeze restul familiei, dar nu îl ascultasera. Era adevărat că fusese uneori prins cu minciuna când făcea preziceri numai ca să se întâmple lucrurile după voia lui și toată lumea știa că nu voia nici în ruptul capului să se mute la Londra, dar chiar și așa, de data acesta avusese dreptate, și știuse de la bun început. Problema a fost că au trecut casa pe numele lui Zeus. Dar nici măcar el nu ar fi putut prezice ce avea să i se întâmple lui Zeus.

– Mă gândeam să îmi reamenajez camera, spuse Afrodita, curmându-i gândurile.

– Iar? zise Apolo.

– Mi-ar prinde bine o schimbare, spuse Afrodita. Sunt sigură că Hefi n-o să se supere.

Hefi era Hefaistos, zeul fierarilor și soțul Afroditei, atât de slut pe cât era ea de frumoasă. Tratat cu dispreț de restul familiei, totuși el era cel care făcea toate renovările și reparațiile din casă. Din moment ce locuiau în același loc de peste trei sute de ani, asta însemna o groază de renovări și reparații. Chiar și așa, după părerea lui Apolo, ar fi dat bine să își umple mai degrabă timpul de exemplu cu reparatul dărăpănăturii ăsteia de baie, pline de igrasie și toată numai scurgeri, ceea ce ar fi fost în interesul întregii gospodării, și mai puțin cu adăugatul a noi și inutile niveluri de lux la dormitorul lor de fiecare dată când pe Afrodita o pâlea unul dintre mofturile sale din ce în ce mai frecvente.

– Și ce-o să faci de data asta? o întreabă. Mai bagi niște foiță de aur? Atârnă niște diamante de candelabru? Te descotorosești, în sfârșit, de trandafiri?

Afrodita îl săgetă cu privirea peste umăr. Până și privirile veninoase și le calcula să fie sexy.

– Sunt foarte buni trandafirii, se rătoi ea. Nu, m-am gândit doar să îi vopsesc iarăși din roșu în roz. Se întoarse din nou la perete, culese un gândac aflat în trecere și îl strivi între degetul mare și arătător. Ia-o mai încet, spuse ea.

Apolo încetini supus viteza. Se gândi la miile și miile de ani de trai alături de Afrodita, mii trecute și mii care vor veni – și asta în cel mai bun caz. Și ea nu se schimba niciodată. Niciodată, niciodată. Dar mai bine făcea sex cu Afrodita decât să nu facă sex deloc. Și nici una dintre celelalte zeițe nu voia să se culce cu el. Dacă măcar ar putea să facă rost de o iubită muritoare ca lumea, una ca vechile sale iubite din Grecia sau Roma, care îl adora pe el și tot ceea ce făcea... dar se încâpățâna să nu își lase gândurile să o ia razna. Era prea deprimant. Fusese mult mai ușor în anii la care erau acum nevoiți să se refere drept î.Hr.

Se auzi o bătaie în ușă, un bubuit surd inconfundabil ca explozia îndepărtată a unor bombe. Nu putea fi decât Ares, zeul